

Dat 24 december 2016 de langste dag uit mijn leven zou worden, wist ik van tevoren. Ik vloog van Amsterdam naar New York en de klok ging daarbij zes uur terug.

Dat ik uiteindelijk drieëndertig uur wakker zou blijven, wist ik niet.

Dat ik met een foto op de voorpagina van de New York Times zou komen, trouwens ook niet.

Proloog

Het klinkt misschien wat dramatisch, maar mijn leven begon pas toen ik zeventien was. Of om precies te zijn: toen ik zeventien jaar, drie maanden en vier dagen was, in de metro van Newark naar Manhattan zat en in gesprek raakte met Kris.

Maar voordat ik je vertel over Kris, over onze ontmoeting en vooral over wat er de nacht die daarop volgde gebeurde, is het misschien handig om mezelf even voor te stellen.

Ik ben Rick en ik zit in de vierde. Net als vorig jaar, trouwens. En omdat ik niet het idee had dat het dit jaar beter zou gaan, nam ik een besluit.

Het was bijna kerstvakantie en ik had geen idee hoe ik de twee vrije weken door zou moeten komen. Ik zag al aankomen dat het zou gaan zoals ieder jaar: mijn zusje en ik zouden mijn ouders gaan helpen in de zaak. Ze runnen een steakhouse (mijn moeder is half-Amerikaans en mijn vader, tja... die is vegetariër én nogal meegaand). Oftewel, ik zou elke avond klodders mayonaise en biefstukresten van borden staan wassen.

En dus bedacht ik: Rick, je moest er maar eens tussenuit.

Tot dan toe was ik overal met de fiets naartoe gegaan. Naar school. Naar mijn voetbalclub. Naar de stad. Ik had in heel mijn leven één keer in de trein gezeten, naar de Keukenhof *of all places*. De bus had ik nooit genomen, laat staan het vliegtuig.

Je begrijpt de verbazing van mijn ouders toen ik ze vertelde dat ik plannen had om naar New York te gaan. Maar tot mijn verbazing duurde dat niet lang en werden ze enthousiast.

Nogal overdreven enthousiast. Waarschijnlijk waren ze allang blij dat ik voor het eerst in mijn leven een plan had.

Wat dat plan precies inhield, was minder belangrijk.

Mijn moeder begon te ratelen, half in het Nederlands, half in het Engels, ze was niet te stoppen. Het was alsof ze hierop gewacht had. Mijn zusje zat heen en weer te schuiven

op haar stoel, het vooruitzicht twee weken zonder haar broer door te mogen brengen, zorgde ervoor dat ze plotseling klaarwakker was. We bleken familie te hebben op Manhattan – niemand vertelt mij ooit iets. Een neef van mijn moeder woonde daar en waarom zou ik niet twee weken bij hem kunnen logeren? Mijn vader mompelde wat – ‘jaren niet gezien... krijg nog geld van hem’ – mijn moeder haalde de iPad tevoorschijn en even later zat ik te skype met een achterneef waarvan ik een paar minuten eerder niet had geweten dat hij bestond.

‘*Well, that’s settled,*’ was mijn moeders commentaar toen ik na het korte gesprek de verbinding verbroken had. Ze schoof de iPad aan de kant en keek me verheugd aan.

Ik wist even niet wat ik moest zeggen. ‘Dus, eh... dus jullie vinden het niet erg dat ik weg ben met kerst?’

‘Helemaal niet,’ riep mijn zusje.

‘Natuurlijk wel,’ antwoordde mijn moeder. ‘Maar dit is zo’n geweldig idee van je.’

‘En geweldige ideeën moet je omarmen,’ vulde mijn vader aan. Hij had zijn blik op mij gericht, ellebogen op het tafelblad, handen plat tegen elkaar voor zijn gezicht, wijsvingers op zijn mond. Voor het eerst sinds de aankondiging van mijn plannen was het stil in de huiskamer. Mijn zusje keek me gespannen aan.

‘Ik, eh... Ik moet naar de wc,’ hikkelde ik. Mijn idee om naar Amerika te gaan was in een paar minuten veranderd van ‘supervraag’ naar ‘wel heel concreet’ en dit moest ik even in mijn eentje verwerken.

Ik had precies tien minuten en twee keer doortrekken nodig om een beslissing te nemen. En dat kwam door twee woorden. Ze bleven maar terugkomen tussen alle andere gedachten door. Twee woorden die samen één vraag vormden waarop ik het antwoord niet kon geven: *Waarom niet?*

Natuurlijk, ik was nooit lang van huis geweest.

Natuurlijk, ik had nog nooit gevlogen.

Natuurlijk, in mijn eentje.

Natuurlijk, ver weg.

Maar ook... New York! *Capital of the world! City that never sleeps!* Het was maar voor twee weken en Engels was zo'n beetje het enige vak waarvoor ik een prima cijfer had.

Wat kon mij nou gebeuren?

Ik schud mijn hoofd nu ik dit teruglees. Dacht ik dit echt?

Er gebeurde namelijk van alles. Met mij. Soms lijkt het misschien onlogisch of zelfs onvoorstelbaar. Maar precies dát is de reden dat ik dit op moest schrijven, want als ik het niet zou doen, zou ik zelf niet geloven dat ik dit had meegemaakt.

Oké, *here we go.*

I

GELAND

5 pm – 16 uur wakker

Kris

Ik zat in de metro van Newark Airport naar Manhattan. Tenminste, dat was de bedoeling. Op het vliegveld moet ik de verkeerde lijn hebben genomen, want in plaats van in één keer naar Manhattan door te rijden, stopten we ergens halverwege. Natuurlijk merkte ik dat pas toen de trein weer begon te rijden in de richting waar we vandaan gekomen waren. Dat iedereen was uitgestapt, gaf me al het gevoel dat er iets niet klopte, maar ik had besloten om mijn standaardtechniek toe te passen: doen alsof er niks aan de hand was.

Nou, dat werkte.

Nu zit ik in de *Path-train* – ook een soort metro, maar dan anders, *whatever* – van New Jersey naar Manhattan. next stop: christopher street, staat in rode letters op een ouderwets lichtkrantje boven de deur die het ene treinstel met het andere verbindt. Inmiddels is het meer dan drie uur geleden dat ik geland ben. En terwijl het vliegtuig allang weer onderweg is naar Amsterdam, is het mij niet eens gelukt om het kleine stukje van het vliegveld naar Manhattan te overbruggen. In mijn broekzak vind ik het verfrommelde briefje. *124 MacDougal Street*, lees ik in het handschrift van mijn moeder. Volgens Google Maps moet het vanaf de volgende halte in zeven minuten te lopen zijn. Een Aziatische vrouw die tegenover me zit, kijkt op van haar telefoon. Snel stop ik het papiertje terug in mijn zak. Ik wil niet de indruk wekken dat ik een toerist ben. Daarom onderdruk ik ook de neiging steeds op de metrokaart boven de schuifdeuren te

kijken om te zien hoeveel haltes ik nog te gaan heb. Ik wil niet opvallen. Ik wil eruitzien alsof ik dit elke dag doe. Jammer alleen dat ik mijn koffer, ingepakt in doorzichtig plastic folie, tussen mijn benen moet klemmen, omdat hij anders omvalt.

Waarom wil ik eigenlijk niet opvallen? Waarom hoop ik dat mensen denken dat ik vaker in deze metro zit? Waar ben ik bang voor? Ik kijk rond. New York is een meltingpot en dat blijkt. Alleen al in mijn treinstel zitten Afro-Amerikanen, latino's, blanken en Aziaten. Twee mannen zijn met elkaar in gesprek. Ik kan niet goed horen wat ze zeggen, daarvoor maakt de metro te veel herrie. Bij elke bocht piept en kraakt het en worden we door elkaar geschud. Naast me zit een meisje voorovergebogen over haar iPad. Het lijkt alsof ze zit te zuchten, af en toe veegt ze wild met haar hand over het scherm. Voor de rest lijkt iedereen in gedachten verzonken, ogen naar binnen gekeerd. Of nee. De meeste mensen kijken eigenlijk alsof ze juist helemaal geen gedachten hebben, ze zitten gewoon verveeld te wachten totdat ze bij hun halte zijn en eindelijk weer in beweging mogen komen. De Aziatische vrouw glimlacht tegen haar telefoon terwijl ze een selfie maakt. Ze draagt opvallende oorbellen. Goudkleurige hangers met bloedrode edelstenen. Nee, bang ben ik niet. Het is iets anders: ik wil er gewoon bij horen. Maar waarom? En waarbij, precies? En dan gebeurt er iets wat het verloop van de komende twintig uur zal bepalen.

Het wordt donker in de metro.

En dat niet alleen, ook de motor valt uit. En de airco. Pas door de afwezigheid van het gezoem, valt het me op. Stilte. We glijden over de rails. Lampen flikkeren en we worden gehuld in een groenig noodlicht. Geruisloos en zonder te remmen, komen we tot stilstand.

Ik zit nog steeds in mijn niks-aan-de-hand-modus, en knik geruststellend naar niemand in het bijzonder alsof ik

wil zeggen: ja mensen, dit gebeurt nu eenmaal wel eens in de metro van New York, maar de andere passagiers kijken juist verwonderd om zich heen. Gek genoeg houdt de Aziatische vrouw nog steeds haar telefoon voor zich uit; de selfie is vast een video. Het meisje naast me is rechtop gaan zitten.

Op het scherm van haar iPad staat een lijst met namen.

Ik kan alleen de bovenste twee lezen: galder en hattemerbroek.

Ze komen me bekend voor. Wanneer ik me nog wat verder draai, kijk ik recht in haar gezicht.

Ik heb het wel eens in zo'n romantische film gezien. Twee mensen die doen alsof ze door de bliksem getroffen worden als ze elkaar ontmoeten. Verstijfd. *Electrified*. Onzin, dacht ik altijd. Romantische onzin.

Het is geen onzin. Het gebeurde. In het echt. Daar, in die metro. Met als klein verschil dat ik de enige van ons tweeën was die zo reageerde.

Ik doe iets wat ik nooit doe. Ik blijf haar aankijken. Waarom weet ik niet, het gaat gewoon vanzelf. De lijnen van haar gezicht zijn onscherp in het groenige licht. Ik kan niet zien wat de kleur van haar haar is, of van haar ogen. Maar ik kan wel zien dat ze sproetjes heeft en krullen en een nieuwsgierige blik en een neus die wat omhoog staat. Eén woord komt in me op: ovaal. Alles aan haar is ovaal. Haar ogen, haar mond, zelfs haar kin. Ze is mooi. Nee, dat zeg ik niet goed.

Het is eerder dat ik zeker weet dat ik haar mooi vind.

Ook zij wendt haar blik niet af, maar ze kijkt me ook niet echt aan. Ze lijkt dwars door me heen te staren naar een punt ver achter me. 'What are the odds?' prevelt ze. 'This would have been huge.'

Plotseling schiet het me te binnen. 'Galder en Hattemerbroek zijn knooppunten van snelwegen,' zeg ik en ik wijs op haar iPad, want ik snap dat ze me niet verstaat. De gedachte dat het nogal vreemd is dat een Amerikaanse geïnteresseerd is in Nederlandse snelwegen, schoot me pas veel later te binnen.

Tot mijn verbazing antwoordt het meisje in het Nederlands:

‘Dat heb je goed gezien,’ zegt ze, en ze drukt haar iPad uit.

‘Ben jij Nederlands?’ vraag ik.

Ze knikt, haar krullen dansen op en neer.

‘Ik ook,’ zeg ik veel te enthousiast.

Ze moet iets ouder zijn dan ik. Gek, ik heb het gevoel dat ik haar herken, terwijl ik zeker weet dat ik haar nooit eerder heb gezien.

‘Fascinerend hè, dat de manier waarop we op elkaar reageren afhankelijk is van de plaats waar we ons bevinden.’

Ik moet die zin even op me laten inwerken om hem te begrijpen.

‘Als we in de intercity tussen Utrecht en Den Bosch hadden gezeten en er was precies hetzelfde gebeurd, zou je me dan ook aangesproken hebben?’

Ik stel me voor dat ik in een Nederlandse trein zit. Opeens valt de stroom uit. Naast me zit een meisje met op haar tablet knooppunten van snelwegen. Zou ik haar dat gezegd hebben? Nee, natuurlijk niet.

‘Twee jaar geleden zat ik bij Tobias in de klas,’ gaat het meisje verder. ‘Tobias en ik hebben in dat schooljaar geen woord tegen elkaar gezegd. Niet omdat we ruzie hadden, of zo, maar gewoon omdat we niet met elkaar omgingen. We moeten bij elkaar in de buurt gewoond hebben, want ik zag hem regelmatig in het winkelcentrum bij mij om de hoek.

Dan groetten we vluchtig. Meer niet.’ Het meisje kijkt me aan, haar wenkbrauwen nog steeds opgetrokken. ‘Een paar maanden geleden wandelde ik over 5th Avenue toen ik opeens iemand mijn naam hoorde roepen. Ik draaide me om.

Wie stond er aan de overkant van de straat naar me te zwaaien?’

Tobias, wil ik zeggen, maar ze is me voor.

‘We zijn een kofffientje in gedoken en hebben meer dan een uur zitten kletsen.’ Ze slaat met een hand op haar bovenbeen.

‘En weet je waarom?’

‘Omdat jullie in New York waren,’ zeg ik vlug.

‘Juist.’ Hoofdschuddend drukt ze haar iPad weer aan. Opnieuw verschijnt er een rijtje namen. Galder en Hattemerbroek komen erin voor, maar ze staan niet meer boven aan de lijst. ‘*Christ*,’ vloekt ze. Ze opent drie, vier andere pagina’s en begint razendsnel dingen heen en weer te slepen over het scherm. Ze gaat zo op in de handelingen dat ze vergeten lijkt te zijn dat ik naast haar zit. Een minuutje later is ze weer enigszins gekalmeerd.

‘Kris,’ zegt ze, en ze steekt een hand uit.

‘Mooie naam,’ mompel ik terwijl ik haar hand schud – warm, zacht en toch krachtig. Op dat moment beginnen de lampen weer te flikkeren en een seconde later springt ook de airco weer aan. De metro komt in beweging. Het geroezemoes verstomt.

‘Meen je dat?’

Ze kijkt me nieuwsgierig aan. Ze is blond. Donkerblond.

‘Wat?’

‘Dat je Kris een mooie naam vindt?’ Ze is niet alleen nieuwsgierig, zie ik nu. Tussen haar wenkbrauwen is een geultje ontstaan.

Ik neem even de tijd voordat ik antwoord geef. ‘Nee, dat meende ik niet. Ik zei het gewoon, zomaar, zonder na te denken. En toch is het waar. Het is een mooie naam. Of... nou ja... het is vooral een naam die bij je past.’ Ik friemel aan het plastic dat om de koffer gewikkeld zit. Heb ik nu net gezegd dat ik haar niet mooi vind? Of juist wel? Ik wil beter uitleggen wat ik bedoel, maar ik weet tegelijkertijd ook dat me dat nooit in een paar zinnen gaat lukken. En dus zeg ik niks.

Kris glimlacht. ‘Dit gesprek bevat me wel. De meeste mensen kletsen onzin.’

‘Nou, ik heb anders niet het idee dat het tot nu toe echt ergens over gaat,’ zeg ik.

‘Dat bedoel ik niet.’ Kris kijkt opeens ernstig. Het is nog steeds lastig de kleur van haar ogen te bepalen. Soms lijken

ze blauw, dan weer grijs. ‘Mensen zeggen van alles zonder dat ze het menen. Sterker nog, het meeste wat ze zeggen heeft geen enkele betekenis. Let maar eens op. We stellen elkaar vragen waarop we het antwoord al weten en dat antwoord is niet eens een eerlijk antwoord.’

‘Eh... ik geloof niet dat ik je kan volgen,’ zeg ik voorzichtig.

‘Hoe is het met je?’ Kris kijkt me vragend aan.

‘Eh... goed,’ antwoord ik, en ik begin te lachen. ‘O, dát is wat je bedoelt. Maar dat doen mensen alleen omdat ze... eh...’

‘Dat doen ze, omdat dat fatsoenlijk is,’ maakt Kris de zin af. ‘En ik wil niet fatsoenlijk zijn. Ik wil echt zijn.’

‘Dus jij zegt alleen dingen die ertoe doen?’

‘Juist.’ Voor het eerst kijkt Kris me vrolijk aan. ‘Hoe heet jij, eigenlijk?’

‘Wil je dat echt weten? Of probeer je nu fatsoenlijk te zijn?’

‘Wat denk je?’

‘Mijn naam luidt Rick,’ zeg ik plechtig.

‘Mooie naam,’ reageert Kris zonder na te denken. ‘Een naam die prima bij je past.’